

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **V. B.**

zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. dubna 2019, č. j. OAM-104/LE-LE05-LE05-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou podanou dne 23. 4. 2019, doplněnou zástupcem žalobce dne 29. 7. 2020, rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 4. 2019, č. j. OAM-104/LE-LE05-LE05-2017, kterým mu ústřední správní orgán neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce se domnívá, že byl v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech. Konkrétně došlo k porušení § 2 odst. 1 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, když správní orgán nepostupoval v souladu se zákonem a nezjistil tak stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále došlo dle žalobce k porušení § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 správního řádu, a to tím, že správní orgán nezjistil rozhodné okolnosti, nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo a rovněž neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Závěrem pak žalobce tvrdí porušení § 68 odst. 3 správního řádu z důvodu nedostatečného odůvodnění, jakými úvahami byl správní orgán při hodnocení podkladů pro rozhodnutí veden.
3. Žalobce nesouhlasí zejména s tím, že by mu v jeho vlasti nehrozilo pronásledování, resp. vážná újma, jak plyne z § 12 a § 14b zákona o azylu. Tímto nesprávným závěrem bylo rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti. Zároveň došlo k odchýlení od konstantní judikatury správních soudů.
4. Žalobce je toho názoru, že v jeho případě existují především důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce si v České republice od r. 2001 vytvořil pevné vazby a získal znalosti českého jazyka, naopak na Ukrajině jsou tyto již prakticky zpřetrhány. Dále je stížen závažnými zdravotními problémy, lupénkou a žloutenkou poškozenými játry, přičemž na Ukrajině by se mu nedostalo dostatečné zdravotní péče. Napadené rozhodnutí je rovněž v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Ten se v případě návratu do země původu rovněž důvodně obává, že by se stal prakticky bezdomovcem, neboť nemá možnost sehnat si zaměstnání a byt, který na něho byl přepsán rodiči a který je dle informací bratra babičky žalobce již obýván jinými lidmi.
5. Ze strany žalovaného nebyla respektována setrvalá judikatura, dle které je žadatel povinen přednést konzistentní a důvěryhodnou výpověď, načež je posléze povinností správního orgánu, pokud chce žádost zamítnout, aby přednesl důkazy o nevěrohodnosti výpovědi. To plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 4 Azs 103/2007. Uplatnění pravidla „*v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu*“ potvrdil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 6 Azs 50/2003.
6. Důkazní standard u obou forem mezinárodní ochrany, jak žalobce dále uvedl, rozvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, když konstatoval, že: „... *přiměřená pravděpodobnost (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznaменá to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane.*“ K důkaznímu standardu pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008, či na nález Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06.
7. Žalobce dále namítá, že žalovaný porušil § 23c zákona o azylu, když neshromáždil dostatečně aktuální informace o zemi původu, kdy podkladem pro rozhodnutí ze dne 3. 4. 2019 byly zprávy vztahující se k roku 2017, a to i přes to, že byly k dispozici zprávy vztahující se k roku 2018. Ke dni podání doplnění žaloby pak byly dostupné i další

zprávy, vydané v první polovině roku 2020. Použití zastaralých zpráv o zemi původu, kde dochází k dynamickému vývoji situace, žalovaný neodůvodnil. Situaci na Ukrajině žalobce vnímá jako ohrožující jeho život, a to s ohledem na to, že v zemi probíhá občanská válka a dochází ke každodenním incidentům směřovaným proti různým skupinám obyvatel. I z informací dostupných v českých médiích je zřejmé, že se na Ukrajině pohybují nestátní ozbrojené skupiny prosazující vlastní zájmy. Je tak na zvážení, zda aktuální situace v zemi původu neodůvodňuje udělení azylu dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

8. Závěrem žalobce sdělil, že má strach z vážné újmy v podobě mučení nebo jiného nelidského či ponižujícího zacházení a z pronásledování, a to i ze strany státních orgánů. Proto by žalobce v případě návratu nemohl využít účinné ochrany. Byť jsou základní lidská práva na Ukrajině deklarována, nemění to nic na jejich faktickém nedodržování. Žalobce byl v roce 2015 povolán do armády, bojovat však nechce. Odvod do armády by znamenal zásah do svobody rozhodování o vlastním životě. Přestože ho k odchodu ze země původně motivovaly ekonomické důvody, nelze po něm spravedlivě požadovat, aby se za stávající situace vrátil do vlasti.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve zrekapituloval žalobní námitky žalobce a následně popřel jejich oprávněnost, jelikož neprokazují porušení některého z ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu, přičemž odkázal především na obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný setrvává na názoru, že skutkový stav byl z jeho strany zjištěn dostatečně, zabýval se všemi uvedenými skutečnostmi a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Dále žalovaný konstatoval, že se jedná již o druhou žádost žalobce o mezinárodní ochranu. V případě první žádosti bylo řízení zastaveno dne 20. 4. 2004 z důvodu nedostavení se žalobce k pohovoru.
10. K námitce vycházení z nesprávných a nepřesných podkladů žalovaný uvedl, že zjistil skutkový stav dostatečně a opatřil si aktuální informace o zemi původu.
11. Co se týká námitek vedených pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, nelze dle konstantní judikatury tvrdit, že by dokazování žalovaného bylo nedostatečné. Rovněž se žalovaný domnívá, že důvod neudělení některé z forem mezinárodní ochrany ve svém rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Dále je třeba poukázat na to, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochraně povinnost tvrzení, která má dle Nejvyššího správního soudu v takovém řízení zásadní význam, jelikož pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu. K tomu žalovaný učinil maximum. Při konaném pohovoru bylo žalobci umožněno uvést i další skutečnosti, které měl správní orgán vzít v potaz.
12. K námitce nesprávné aplikace § 14a zákona o azylu správní orgán odkazuje na stranu 11 – 17 napadeného rozhodnutí, kde se s možností udělení doplňkové ochrany podrobně zabýval. Stejně tak se správní orgán vypořádal na straně 5 napadeného rozhodnutí s námitkou zdravotního stavu. Dle žalovaného byla dostatečně vypořádána i otázka bezpečnostní situace na Ukrajině, konkrétně na straně 6 – 7 napadeného rozhodnutí, přičemž vyhláškou 68/2019 Sb. byla Ukrajina, vyjma poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti, zařazena na seznam bezpečných zemí. Konflikt probíhající ve jmenovaných oblastech je izolovaný a nedosahuje takové intenzity, že by byl každý

navráťivší civilista vystaven reálnému nebezpečí. O tom svědčí i judikatura zdejších soudů, např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 – 69. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, což i s odkazem na skutečnost, že jeho posledním místem pobytu na Ukrajině bylo město Čerkasy, dle správního orgánu neprokázal a nelze tak dovozovat hrozící vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

13. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Jednání soudu

14. Zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a následně zdůraznil stěžejní pochybení správního orgánu. Jednak šlo o nedostatečné posouzení rizika závažné újmy, způsobené tím, že správní orgán vycházel z neaktuálních zpráv, jednak dle žalobce správní orgán nedostatečně posoudil zásah do jeho rodinného života, kdy na území České republiky se nachází již 20 let. Žalovaný nikterak neověřil tvrzení žalobce, že jeho partnerka, která je rovněž ukrajinské národnosti, je v České republice nelegálně a ani nezkoumal, z jakého důvodu zde pobývá. S přihlédnutím k tomu, že se žalobce společně se svou partnerkou staral o jejího syna, který má české občanství, má za to, že bylo na místě důkladně zkoumat, zda nedochází k zásahu do rodinného života.
15. Pověřený pracovník žalovaného plně odkázal na napadené rozhodnutí, spisový materiál a vyjádření k žalobě.
16. V konečném návrhu zástupce žalobce žádal, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému.
17. Pověřený pracovník žalovaného v konečném návrhu sdělil, že trvá na svém rozhodnutí, žalobu považuje za nedůvodnou, a proto navrhuje její zamítnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
19. Dne 22. 6. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 28. 6. 2017 ke své žádosti žalobce sdělil, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání a není ani nikdy nebyl politicky angažovaný. Dále uvedl, že v České republice používá falešný litevský pas na jméno D. P., je svobodný a bezdětný. Doklady osvědčující jeho pravou totožnost nepředložil, proto bylo vycházeno z jeho čestného prohlášení. Dle svých slov se žalobce dostal do České republiky autobusem v roce 2001 s turistickým vízem platným 3 měsíce. Po svém příjezdu žádal o udělení azylu, ale později přestal navštěvovat tábor a jeho žádost tak byla zamítnuta. Konec návštěv tábora byl zapříčiněn jeho rozhodnutím k návratu na Ukrajinu, od kterého byl však ostatními státními příslušníky Ukrajiny, pobývajícími na území České republiky, odrazován. Tito ho zároveň informovali, že na udělení azylu nemá šanci, což bylo motivací pro konec komunikace s azylovým odborem a k zařízení si falešných dokladů. O udělení mezinárodní ochrany v jiném státě nežádal. V současné době trpí lupénkou, kterou léčí mastí, a v minulosti třikrát prodělal žloutenku, což mělo za následek poškození jater. Žádné zvláštní potřeby z toho plynoucí však nemá. Bezplatná zdravotní péče není na Ukrajině dostupná.
20. Důvodem jeho žádosti je nedůvěra v Ukrajinu jako stát, kdy ho tento nedokázal uchránit před šikanou. Dalším důvodem pro odjezd ze země bylo hrozící zabrání jeho společnosti. K tomuto se odmítl více vyjádřit. Posledním z důvodů žádosti je snaha vojenské správy o jeho zapojení do válečného konfliktu, to však žalobce odmítá z důvodů strachu ze ztráty svého života. Jestliže by do služby v armádě nenastoupil, byl by uvězněn.

21. Žalobce doplnil, že žije s přítelkyní, která je rovněž ukrajinské národnosti a pobývá v České republice ilegálně, a s jejím synem.
22. Závěrem žalobce uvedl, že na Ukrajině již nemá žádné kontakty, vyjma 90leté babičky. Byt, který mu byl převeden jeho rodiči, získali po odjezdu žalobce lidé, kteří mu nejsou osobně známi. Žádné kroky ke znovuzískání bytu žalobce nepodnikl.
23. V České republice byl trestně stíhán, v důsledku čehož mu byl uložen trest vyhoštění.
24. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
25. Krajský soud předně konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobné opakování již jednou vyřčeného, a proto soud může v případech shody mezi názorem uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí a názorem soudu na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).
26. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14 uvedeného zákona, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
27. Dle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby krajský soud ve shodě s žalovaným shledal, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce výslovně uvedl, že v minulosti nebyl nikterak politicky aktivní. Důvody odchodu z Ukrajiny s touto problematikou nespojoval, aplikace § 12 písm. a) zákona o azylu na žalobce nedopadá.
29. Krajský soud rovněž konstatuje, že azylový příběh žalobce ani okolnosti jím uvedené během jednání před soudem není možné hodnotit jako důvody pronásledování z azylově relevantních důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Co do problémů během žalobcova podnikání krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že vzhledem k tomu, že žalobce odmítl k této problematice poskytnout více informací a zároveň tuto záležitost ani neuvedl ve výčtu důvodů, pro které se obává návratu do vlasti, nemohl správní orgán podrobit nastíněnou okolnost svému posouzení. Obdobné platí i co do obecné námitky, že žalobce nemá důvěru v Ukrajinu jako stát.
30. K otázce ztráty vlastnictví bytu, který dle slov žalobce na něho nechali převést jeho rodiče, soud pouze konstatuje, že byť žalobce o tom, že se do bytu nastěhovali jemu neznámí lidé, byl informován, neuskutečnil žádné právní kroky k tomu, aby se domohl určení jeho osoby jako vlastníka bytu. S ohledem na uvedené proto nelze bez dalšího dojít k závěru, že by bylo možné celou situaci kvalifikovat jako pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

31. K branné povinnosti a s tím související neochotou žalobce být odveden krajský soud uvádí, že jde o zcela legitimní požadavek státu, a to i dle mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána (např. Ženevská úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Problematikou odmítání nástupu k výkonu vojenské služby se zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, ve kterém uvedl, že: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projevovaným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“*, nebo v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, dle kterého: *„Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* Výše uvedené závěry je možné vztáhnout i na věc nyní projednávanou.
32. Přestože soud vnímá obavu žalobce, musí zopakovat, že samotná neochota žalobce nastoupit do armády nebo snaha vyhnout se nástupu do ní, není sama o sobě důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Zejména pak v případě, kdy se tato povinnost týká všech obyvatel Ukrajiny bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství nebo politické přesvědčení. Jak plyne z Příručky procedur a kritérií pro postavení uprchlíka dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a z Newyorského Protokolu z roku 1967, *„člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.“* Požadavek státu na výkon vojenské služby proto v souladu s konstantní judikaturou není možné považovat za pronásledování. Jde o legitimní požadavek státu na své občany, jehož účelem je obrana státu pro případ ohrožení a občané jsou povinni tomuto vyhovět. Nadto je třeba připomenout, že jak plyne ze zprávy o zemi původu (Ukrajina, informace OAMP ze dne 14. 9. 2018), která je součástí správního spisu, a jak ostatně podotknul i žalovaný, nejsou od listopadu 2016 na východoukrajinské frontě nasazováni mobilizovaní vojáci, ale pouze profesionálové a dobrovolníci.
33. Krajský soud rovněž považuje za správné, zákonné a dostatečně odůvodněné neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu, a to s ohledem na to, že žalobce není v postavení žádné z osob uvedených v odst. 2 citovaného ustanovení. Ostatně žalobce ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu ani ničeho nenamítal.
34. Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.“* K tomuto krajský soud uvádí, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je v plném rozsahu na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu pouze v rozsahu nevybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem, tedy zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla spravedlivého procesu. Za splnění těchto pravidel není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální a ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající sdělením žalobce v průběhu správního řízení. Za důvod zvláštního zřetele není možné s ohledem na uvedenou judikaturu považovat ani obavu

žalobce z povolání do armády. Stejný závěr lze pak dovodit jak co do otázky ozbrojeného konfliktu, tak co do otázky zdravotního stavu žalobce, kterými se soud zabývá v další části tohoto rozsudku.

35. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci „*který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“ Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje „*a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
36. K námitce nedostatečné zdravotní péče krajský soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 382/2018-67, dle kterého je z jeho konstantní judikatury (např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005-68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69) zřejmé, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu nemůže bez přistoupení dalších okolností založit důvod pro udělení azylu. Udělení doplňkové ochrany by bylo možné zvažovat v situaci, kdy žadatele trpí závažnou nemocí (např. HIV/AIDS) a zároveň je zdravotní péče v zemi původu na tak nízké úrovni, že dosahuje intenzity označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V projednávané věci však žalobce v rámci pohovoru sdělil, že nemá v souvislosti se svými zdravotními problémy žádných zvláštních potřeb, lupénku léčí mastí. Rovněž ani nedoložil lékařské zprávy, ze kterých by bylo možné usuzovat, že jeho zdravotní stav je natolik závažný, že by nedostatečnost lékařské péče v kombinaci s jeho onemocněním nabyla intenzity naznačené výše citovanou judikaturou. Co do nedostupnosti bezplatné lékařské péče soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 10 Azs 437/2019-83, dle kterého neexistence bezplatné zdravotní péče nepředstavuje sama o sobě hrozbu vážné újmy, resp. důvodnou obavu z mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Dle názoru krajského soudu proto žalovaný nepochybil, jestliže konstatoval, že důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu není dán.
37. K panujícímu vnitrostátnímu konfliktu a s tím souvisejícímu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu krajský soud uvádí, že z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu i z informací o zemi původu obsažených ve správním spise (Zpráva UNHCR o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 19. 9. 2018; Ukrajina, informace OAMP ze dne 14. 9. 2018), je zřejmé, že situaci na Ukrajině není možné klasifikovat jako tzv. „totální konflikt“, jelikož probíhající boje nedosahují takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na Ukrajině byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Probíhající konflikt je izolován na východní části Ukrajiny. Posledním místem pobytu žalobce však bylo město Čerkasy, vzdálené od míst bojů více než 500 km. Nelze tudíž dovozovat, že by zde žalobci hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14 odst. 1 zákona o azylu (srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015-28, nebo ze dne 30. 4.

2015, č. j. 9 Azs 13/2015-69). Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu je rovněž patrné, že situace na Ukrajině se od okamžiku vydání uvedených rozhodnutí spíše zlepšila (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39). Je třeba připomenout i žalovaným vzpomínanou skutečnost, že Ukrajina byla vyhláškou 68/2019 Sb., vyjma poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti, zařazena na seznam bezpečných zemí.

38. Co do zastaralosti či neaktuálnosti zpráv o zemi původu, které se dotýkají probíhajícího konfliktu, odkazuje soud na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016-55, dle kterého: *„zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat (...) pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila.“* O nepřítapnosti této námitky, s ohledem na výše uvedený rozsudek, svědčí nejen judikatura citovaná v předchozím odstavci, ale i v něm uvedené zprávy o zemi původu, které byly vydány přibližně 7 měsíců před zamítavým rozhodnutím žalovaného. Krajský soud proto konstatuje, že ze strany správního orgánu nedošlo k rozhodování na základě podkladů, které lze považovat za zastaralé.
39. Ztotožnit se soud nemohl ani s námitkou žalobce, že vzhledem k délce jeho pobytu na území České republiky by mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, krom výjimečných případů nejsou rodinné vazby cizince v České republice důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, nebo ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Jak správně poznamenal žalovaný, mezinárodní závazek České republiky v podobě čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv nelze chápat jako právo cizince na výběr státu, ve kterém bude svůj rodinný život realizovat. Skutečnost, že žalobce nemá v zemi původu zázemí, je pak pro posouzení zásahu do soukromého a rodinného života nerozhodná. Žalobce si musel být vědom, že vzhledem k nelegálnímu pobytu v České republice se bude muset do země svého původu vrátit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 Azs 373/2018-23).
40. Krajský soud dále konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému z jeho rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
41. K námitce žalobce o nepřednesení důkazů žalovaným, kterými by byla vyvrácena věrohodnost jeho výpovědi, krajský soud nad rámec výše uvedeného uvádí následující. Důvodem, proč nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana, nebyla nevěrohodnost jeho výpovědi, nýbrž skutečnost, že žádná z jím sdělených okolností nenaplnila skutkovou podstatu ustanovení §§ 12 – 14b zákona o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve

věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. února 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně